

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1885. Andra Kammaren. N:o 12.

Onsdagen den 18 Februari.

Kl. 1 e. m.

§ 1.

Justerades protokollet för den 11 innevarande Februari.

§ 2.

Till afgörande förelåg Stats-Utskottets utlåtande N:o 5, angående föreslagna statsbidrag till vägars anläggning och förbättring, bro- och hamnbyggnader, vattenkommunikationer och torrläggning af vattensjuka marker, samt angående vilkoren för sådana statsbidrag, äfvensom odlingsläns erhållande.

Punkterna 1 och 2.

Biföllos.

Punkten 3.

I denna punkt hade Utskottet hemställt, att en af Herr A. V. Ljungman inom Andra Kammaren väckt motion, att Riksdagen måtte ställa till Kongl. Maj:ts förfogande ett förslagsanslag af 70,000 kronor för åstadkommandet af en fullständig inomskärsfarled utmed vestra Tjörn emellan Krosse- och Marstrandsfjordarne, ej måtte vinna Riksdagens bifall.

*Angående
anslag till
åstadkom-
mande af en
inomskärs-
farled utmed
vestra Tjörn.*

Vid ärendets föredragning anförde motionären

Herr Ljungman: Ehuru jag har allt skäl att vara tillfredsställd med det vänliga sätt, hvarpå Stats-Utskottet behandlat min motion, och ehuru jag har fullt klart för mig, att det icke lönar mödan att yrka bifall till densamma, anser jag mig dock böra yttra några ord med hänsyn till de förhållanden, som jag med motionen sökt befrämja.

Angående
anslag till
åstadkom-
mande af en
inomskärs-
farled utmed
vestra Tjörn.
(Forts.)

Jag har nemligen funnit, att det råder rätt mycken missuppfattning om bohusslänska sillfisket och behovet af att åstadkomma vidtagandet af omfattande åtgärder till detsamma förkofran. Utskottet framhåller i sitt betänkande, att man borde kunna vänta bekostandet af hvad som i detta hänseende vore nödigt från landstinget, kommuner och enskilde. Jag skall med anledning deraf efterse, huruvida och i hvilken omfattning någon möjlighet finnes för en dylik medverkan från deras sida.

Större delen af bohusslänska befolkningen är landtbruksidkande och landtbruket är landstingsområdets hufvudnäring. Sillfisket åter är en näring, som står alla rikets inbyggare öppen och nu bedrivs hufvudsakligen af en ringa del af den befolkning, som bor spridd hela kusten utefter. Den landtbruksidkande befolkningen i Bohus län skördar af detta fiske icke mera gagn, än hvilken annan del af befolkningen i Sverige som helst. Den är visserligen i tillfälle att få köpa sillen billigare och litet färskare än andra, men har också ganska betydande olägenheter af det ymniga sillfisket. När sillen infinner sig, sjunka nemligen prisen på kött och fläsk betydligt, arbetskrafterna fördyras, och dertill kommer, att detta fiske äfven medför ganska stora sociala olägenheter, hvilket gjort, att städse många hållit före att det vore bäst för Bohuslän, om sillfisket icke funnes till. Under sådana förhållanden är det gifvet, att man icke från länets landsting kan vänta något synnerligt uppofringare intresse för denna näringsgrens uppmuntrande. Den landtbruksidkande befolkningen skulle uppfatta hvarje större utgift i och för sillfisket såsom en *skattläggning* till förmån för en näring, af hvilken den skördar långt mera skada än gagn. Från länets hushållningssällskap kan man visserligen än någon tid bortåt hoppas, att uppofringar skola göras för bohusslänska fiskeriernas främjande, men att detsamma icke kan åtaga sig underhållet af en farled, sådan som den ifrågavarande, är klart deraf, att dess hufvudsakliga inkomst kan upphöra hvilken dag som helst eller i samma stund Riksdagen beslutar, att bränvinsmedlen skola utgå och fördelas på annat sätt, än nu är fallet.

Hvad åter vidkommer den enskilda kommun, inom hvilkenens område i fråga varande farled ligger, så är densamma alltför obetydlig och fattig för att den skulle kunna åtaga sig vare sig utförandet eller underhållet af ifrågavarande arbete. Denna kommun har dessutom ingen särskild större fördel af denna farled, hvilken behöfs egentligen för dem, som måste passera kusten utefter *förbi* kommunen, men icke för dem, som skola dit eller derifrån.

Hvad slutligen beträffar uppofringar för det ifrågavarande ändamålet från enskilda personer, så är det visserligen ganska vanligt, att sådana förena sig om för dem särskildt lönande företag, såsom t. ex. om anstalter för laxfiskes förkofran och dylikt, och de göra det, emedan de kunna beräkna att vinna förmåner, svarande emot de uppofringar, som de få vidkännas. Så t. ex. kan egarena af ett laxfiske bekosta laxtrappor, byggnader för laxodling m. m. liknande, emedan de hoppas att få igen sina penningar i en ökad afkastning af deras fiske, och egaren af en skog kan bygga dyrbara flottleder eller dylikt, emedan

skogen derigenom vinner i värde o. s. v. Egde nu samma förhållande rum med skogen som i afseende på det ymniga sillfisket, att den vore en allas gemensamma egendom, skulle det säkerligen också vara omöjligt att förmå enskilde personer att göra dylika uppoffringar, då de dermed ju icke vunne någon privat fördel, motsvarande kostnaderna. Då nu det nämnda sillfisket är *statens* egendom och en mycket stor del af befolkningen skördar fördel af detsamma derigenom, att den för billigt pris får en god och sund föda, synes det också vara klart, att staten bör göra uppoffringar för detsammes befrämjande, och gifvet är också, att, gör icke staten det, kommer all större verksamhet i det hänseendet att uteblifva, jag kan i detta fall jemföra sillfisket i någon mån med sjöfarten. Om icke åtgärder vore vidtagne från det allmännas sida genom inrättande af fyrar och båkar m. m., skulle hvarken landsting, hushållningssällskap eller enskilde vidtaga dessa åtgärder i nödig omfattning, emedan man har den uppfattningen, att dessa inrättningar äro till för det allmänna och ej blott för den enskilde. Nu vill jag icke förneka, att med hänsyn till så väl sillfisket som sjöfarten man kan pålägga näringen sjelf afgifter, med hvilka kan åstadkommas mycket till densammes främjande, såsom ock har egt rum hos oss med hänsyn till sjöfarten och i Norge med hänsyn till hafsfisket; men sådant lär dock svårigen kunna ske nu i början af en sillfiskeperiod, då fisket så nyligen kommit till stånd och ännu är jemförelsevis blott föga utveckladt och kraftigt, hvaremot det möjligen framdeles kan gå för sig. Jag vill derfor hoppas, att när vid denna eller en kommande riksdag frågan om bohuslänska sillfiskets upphjelpande åter kommer före, Riksdagen måtte komma att taga de för samma fiske rådande egendomliga undantagsförhållandena i öfvervägande, då säkerligen och utfallet skall blifva gynsamare än nu.

Angående anslag till åstadkommande af en inomskärsfarled utmed vestra Tjörn.
(Forts.)

Häruti instämde Herr *A. P. Lind*.

Vidare anfördes icke. Kammarcn biföll Utskottets hemställan.

Punkten 4.

Sedan Kongl. Maj:t i den till innevarande Riksdag aflåtna statsverksproposition föreslagit Riksdagen att till understödjande medelst anslag utan återbetalningsskyldighet, af torrläggning utaf sådana vattensjuka marker, som utan att kunna med fördel odlas sprida frostsador öfver omgifvande nejd, för år 1886 anvisa ett belopp af 100,000 kronor hade i en inom Första Kammaren väckt motion, N:o 37, Herrar Friherre *John Ericson* och *H. A. Widmark* hemställt, att Riksdagen ville till understödjande af sådana myrutdikningar och vattenaftappningar, som företrädesvis afse att minska frostländigheten, för år 1886 anvisa ett belopp af 150,000 kronor.

Angående anslag till torrläggning af vattensjuka marker.

Inom Andra Kammaren hade Herrar *Will. Farup*, *P. A. Hellgrén*, *Gunnar Eriksson*, *O. N. Wagenius*, *Johan Nydahl*, *Ant. Markstedt*, *P. G. Näslund*, *Gust. Haggström*, *P. Näsman*, *Erik Öberg*, *J. W. Lindh*, *Er. Petter Jonsson*, *P. O. Eriksson*, *Nils Wallmark* och

Angående
anslag till
torrläggning
af vatten-
sjuka marker.
(Forts.)

G. O. Tundal i afgifven motion, N:o 132, gjort enahanda framställning, endast med den förändring, att anslaget belopp af desse motionärer föreslagets till 200,000 kronor.

Med anledning häraf hade Utskottet i förevarande punkt hemställt, att Riksdagen måtte med bifall till Kongl. Maj:ts förslag och utan vidare afseende å Herrar Friherre Ericsons och Widmarks samt Herr Farups m. fl. motioner, för understödjande medelst anslag utan återbetalningsskyldighet af torrläggning utaf sådana vattensjuka marker, som utan att kunna med fördel odlas sprida frostsador öfver omgifvande nejd, för år 1886 anvisa 100,000 kronor.

Efter uppläsande af denna Utskottets hemställan anförde

Herr Farup: Mycket tacksam för Utskottets utlåtande och motivering, ber jag, under förutsättning att denna senare i sin helhet också skall af Kammaren godkännas, få yrka bifall till Utskottets hemställan, sådan den nu föreligger, förvissad som jag är, att det då snart skall visa sig, att detta anslag af 100,000 kronor i en nära framtid ingalunda kommer att blifva tillräckligt, enär behofven deraf år för år mer och mer skola göra sig gällande.

Med Herr Farup instämde Herr Wagenius.

Härmed var öfverläggningen slutad. Efter af Herr Talmannen gifven proposition biföll Kammaren Utskottets hemställan.

Punkten 5.

Angående
lindring i
vilkoren för
lån ur den
s. k. moss-
odlingslåne-
fonden.

I en af ledamoten af Andra Kammaren Herr Grefve E. J. Sparre afgifven motion, N:o 141, var föreslaget, att Riksdagen ville för sin del besluta den ändring i de för erhållande af lån ur den s. k. mossodlingslånefonden genom Kongl. kungörelsen den 28 September 1883 meddelade föreskrifter, att dels vilkoren för erhållande af sådana lån mildrades, dels lån beviljades för vattenafledning och afdikning jemväl af andra än i vanlig bemärkelse sankta eller vattensjuka marker, och hade med anledning häraf Utskottet hemställt, att Herr Grefve Sparres förevarande motion måtte på det sätt af Riksdagen bifallas, att annuiteten för lån ur fonden till understödjande af odling af sankta trakter må för lån, som hädanefter utbetalas, bestämmas till åtta procent, deraf som ränta räknas fyra och en half procent å oguldna kapitalbeloppet.

Sedan denna Utskottets hemställan blifvit uppläst, begärdes ordet af

Herr J. H. G. Fredholm, som yttrade: Jag hade väntat och hoppats, att motionären skulle uppträda till försvar för sin motion, emedan jag anser, att det Stats-Utskottets afstyrkande utlåtande, som kommit hans motion till del, icke är särdeles lyckligt. Ätminstone har det icke varit för mig tilltalande.

Hufvudsyftet med Grefve Sparres motion var att få rätten till låns erhållande ur odlingsfonden utsträckt, så att lån skulle kunna beviljas dels för torrläggning af andra än sank marker, dels äfven för sjelfva odlingen. En utsträckning af lånerätten i begge dessa hänseenden synes mig stå i fullkomlig öfverensstämmelse med odlingsfondens ursprungliga mening, och skall jag, för att gifva stöd åt denna min uppfattning, anhålla att få kasta en liten återblick på sättet, hvarpå odlingsfonden bildades. Den kom till stånd på grund af ett förslag från Landtbruksakademien, hvilkens förvaltningskomité i sin skrivelse till Kongl. Maj:t af den 19 December 1882 säger: "att för att främja och påskynda tillgodogörandet af dessa vattendränkta fält, i synnerhet sådana, som voro af vidsträcktare omfång, och i hvilka oftast flere personer voro delegare, biträde från statens sida måste lemnas icke allenast till afdikningen utan äfven till odlingen, enär i annat fall hädanefter, såsom hittills varit händelsen, torde inträffa, att större delen af de uppgjorda afdiknings- och odlingsplanerna med de till dem hörande kartor, profiler och kostnadsförslag komme att såsom ett dött kapital ligga begrafven i hushållningssällskapens gömmor". Uti det yttrande som öfver detta förslag infordrades från Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, yttrar nämnda styrelse följande: "Hvad anginge det gagn en större odlingsfond, sådan som den föreslagna, skulle medföra, vore styrelsen öfvertygad, att derest låneunderstöd från fonden lemnades på billigare vilkor än tillföre samt utginge till hela det belopp, hvartill kostnaden för så väl hufvudafloppen som öfriga för markens fullständiga torrläggning och odling erforderliga diken vore beräknad, de för landets modernäring, åkerbruket, maktpåliggande och gagnande utdikningsföretagen skulle i hög grad befrämjas och fortskyndas"; men styrelsen tillägger, att särskilda kostnadsberäkningar borde uppgöras för afdiknings- och odlingskostnaden, och att lån borde företrädesvis beviljas till större företag, af hvilka flere hade gagn. Således var den ursprungliga meningen med lånefonden, att lån skulle beviljas icke blott för torrläggning, utan jemväl för odling. Att detta icke blef händelsen, utan att det ursprungliga förslaget modifierades derhän, att lån endast skulle beviljas till torrläggning, torde väl i främsta rummet hafva berott på den uppfattning, som i statsrådet gjordes gällande af den då varande civilministern, hvilken till statsrådsprotokollet den 6 Mars 1883 yttrade, "att dessa understöd lämpligen böra bestämmas till det belopp, hvartill kostnaden för den fullständiga torrläggningen beräknats komma att uppgå, men låneunderstöden lemnas till odlingsföretaget i sin helhet." Anledningen till att Herr Statsrådet föreslog denna modifikation var den farhåga han hyste, att understöd till hela sitt belopp skulle framkalla *mindre väl planlagda företag*. Stats-Utskottet tillstyrkte detta Herr Statsrådets förslag af farhåga, att låneunderstöd till företaget i sin helhet skulle leda till konstlad företagsamhet. Genom att begränsa låneunderstödet till ensamt torrläggningen ville Utskottet förebygga öferspekulation med deraf följande reaktion. Om ock derigenom månget odlingsarbete ej komme till utförande, vore detta (enligt Utskottets mening) fördelaktigare än att inleda enskilda i företag, hvar-

*Angående
ändring i
vilkoren i
lån ur den
s. k. moss-
odlingslåne-
fonden.
(Forts.)*

*Angående
lindring i
vilkoren för
lån ur den
s. k. moss-
odlingslåne-
fonden.
(Forts.)*

till de sakna medel. Något tvifvel om, att på detta sätt odlingsföretagen ej skulle komma till stånd, hyste Utskottet icke.

Det vill häraf synas, att inskränkandet af den ursprungliga afsigten till medgifvande af lån endast för torrläggningen egde sin grund i tvenne betänkligheter, den ena att eljest mindre väl planlagda företag skulle komma till stånd och den andra att tilloppet af lånesökande skulle blifva alltför stort. Må vara, att dessa betänkligheter kunde synas afsevärda på den tid, då fonden bildades, för närvarande sakna de dock betydelse. Detta framgår, åtminstone hvad den första betänkligheten beträffar, af de föreskrifter, hvilka äro stipulerade för låns erhållande. Hvar och en, som tagit kändedom om dessa föreskrifters beskaffenhet, kan tydligen inse, att man gjort allt hvad göras kan för att förebygga all fara för mindre väl planlagda företag. Det är nemligen föreskrifvet, att förslagen skola uppgöras af sakkunnige personer och inga andra anses vara detta än de, som enligt vattenrättslagen af år 1879 äro såsom sådana förklarade, nemligen landtmätare, landbruksingenjörer och officerare vid Väg- och vattenbyggnadscorpser. Vidare skall en fullständig plan med ritningar och kostnadsförslag enligt särskilda föreskrifter upprättas af de sakkunnige, och detta icke blott för torrläggningen utan äfven för odlingen. Derjemte skola öfver förslagen yttranden afgifvas af kommunalstämman i de kommuner, der företagen skola utföras, i hvilka yttranden skall angifvas, huruvida företagen äro till skada eller nytta för kommunerna. Yttermera skall landshöfdingeembetet yttra sig, huruvida det ur någon allmän synpunkt kan vara menligt att bevilja lån för sådana företag. Sedan gå handlingarne till Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, som granskar förslagen i detalj, och, i den händelse anledning till anmärkningar finnes, återremitterar dem till förrättningsmännen för förnyad handläggning. Slutligen, när all granskning af de sakkunniga är verkställd, gå förslagen till Kongl. Maj:t, som ytterligare pröfvar, huruvida lån skola beviljas eller icke, och sedan detta är gjort, upprättas kontrakt med den lånesökande, hvari han förbinder sig att på det noggrannaste utföra arbetet i öfverensstämmelse med förslaget och underkasta sig kontroll under arbetstiden samt ställa säkerhet för arbetets fullbordan. Det bör af allt detta vara klart, att man svårligen skall kunna tänka sig ytterligare försigtighetsmått vidtagna för att förebygga mindre väl planlagda företag. Tvärtom vill det synas att denna procedur och alla de föreskrifna bestämmelserna snarare skulle vara alldeles för minutiösa och noggranna. Den betänklighet, som vid förslagets framläggande föranledde dåvarande Chefen för Civildepartementet att modifiera det ursprungliga förslaget, kan således numera icke anses förefinnas.

Hvad den andra, den af Stats-Utskottet framställda betänkligheten beträffar, har det sista årets erfarenhet visat, att blott $\frac{1}{10}$ af denna fond, som Riksdagen afsatte för torrläggnings- och odlingsföretag, verkligen blifvit för sitt ändamål använd, och det har ej heller inkommit flere ansökningar om erhållande af lån ur fonden än till icke fullt en fjerdedel af denna. Något sådant tillopp på sökande, som Stats-Utskottet befarade, har således icke förefunnits. Dervid må man med skäl fråga sig: hvarföre har Stats-Utskottets farhågor icke blifvit förverkligade?

Skälet dertill kan väl icke vara något annat än det, att fördelarne af låns erhållande på de uppställda villkoren ej måtte hafva varit så särdeles stora.

Då således ingen af de betänkligheter, hvilka föranledde till modifikation af det ursprungliga förslaget numera förefinnes, anser jag det vara logiskt riktigt att återgå till den ursprungliga tanken, och jag tror äfven att detta nu är så mycket angelägnare, som ändamålet med fonden i annat fall torde komma att förfelas, åtminstone i väsentlig grad. Då frågan förra gången var före i Kammaren, voro alla öfverens om, att ändamålet med fonden vore i hög grad behjertansvärdt, och att den skulle högst väsentligt bidra till realiserandet af den förhoppningen, att landets uppodling skulle så påskyndas, att man i en ej allt för aflägsen framtid skulle få åkerarealen fördubblad. Men detta kommer allt att låta vänta på sig, om det för framtiden skall fortgå på samma sätt som förra året, under hvilket sammanlagda arealen af den mark, för hvars torrläggning understöd från odlingsfonden begärdes, utgjorde allenast 2,700 tunnland.

Det är tydligt, att, om lånerätten utsträcker derhän, att de sökande äfven kunna erhålla understöd för sjelfva odlingen, skall begärligheten efter dessa lån utan tvifvel ökas. I synnerhet skall detta blifva fallet i alla de trakter, der befolkningen är fattig och således har svårt att på annat sätt skaffa sig medel till dylika odlingsföretag, ty om staten lemnar lån äfven till odlingen, och befolkningen således icke, såsom nu, dervid är hänvisad endast till sina egna krafter, blir det för låntagaren möjligt, att redan under första året utföra odlingen i sin helhet, och derigenom under de fem år, som lånet är räntefritt, komma i den ställning, att han genom ökade skördar lättare kan inbetala lånet från och med det sjette året. Dessutom bör tagas i betraktande, att det utom återbetalningen af sjelfva lånet finnes åtskilliga andra utgifter, som äro förenade med erhållande af lånet och som måste af lånesökande bekostas. Så till exempel måste han af egna medel bekosta den föregående undersökningen och sedermera använda ett ökadt rörligt kapital för att kunna bruka den nytillvunna odlingen. Allt synes mig således tala för en sådan utsträckning af lånerätten, att lån äfven kunde erhållas till odlingen.

Det vore tillika önskligt, om lån ur odlingsfonden kunde utsträckas till odling äfven af andra trakter än sankar, ty vid odlingsfondens inrättande betonade de talare, som ej voro gynsamt stämde för denna fond, vigten af att i främsta rummet befrämja det intensiva jordbruket. Detta ändamål skulle ju vinnas, om åt fonden gäfvos en utsträckning i sist anförd rigtning; ty då skulle ju beredas möjlighet till behöflig vattenafledning från redan odlade trakter öfverallt, der kostnaderna därför nu äro så stora, att man, hänvisad endast till egna krafter, ofta nog måste afstå från dessa gagnande företag. Jag kan icke finna, att Stats-Utskottet i sitt nu afgifna afstyrkande utlåtande uppgifvit något annat hinder för en sådan utsträckning af lånerätten än det att »Utskottet ej ansett sig ega giltiga skäl att nu föreslå en så genomgripande förändring i de för blott två år sedan af Riksdagen fastställda föreskrifter, som motionären synes hafva afsett.» Jag skulle

*Angående
lindring i
vilkoren för
lån ur den
s. k. moss-
odlingslåne-
fonden.
(Forts.)*

Angående
lindring i
vilkoren för
lån ur den
s. k. moss-
odlingslåne-
fonden.
(Forts.)

hafva kunnat förstå och fatta betydelsen af ett sådant motiv, om här hade varit fråga om förändring af en lag; men då frågan nu gäller endast förändring i en Kongl. kungörelse, så kan jag omöjligen förstå att en tid af två år ej skulle vara tillräcklig, för att vidtaga behöfliga lättnader i de föreskrifter, som man nu funnit vara af beskaffenhet att motverka det behjertansvärda ändamål, för hvilket fonden blifvit bildad, och utan hvilka lättnader fonden fortfarande som hittills, till dess ändring sker, skall blifva mindre använd än hvad de anslagna fondmedlen medgifva.

Då jag emellertid hade hoppats, att motionären sjelf skulle yttrat sig i frågan för att göra önskvärda yrkanden, och då jag, när så ej skett, icke anser mig kunna bedöma, huruvida någonting skulle kunna vinnas genom att begära frågans återremitterande till Utskottet, får jag inskränka mig till hvad jag nu yttrat.

Herr A. Persson i Mörarp anförde: Det kan ju icke förnekas, att det kunde vara bra för dem, som behöfva anlita ifrågavarande fond, om man kunde utsträcka lånerätten äfven till odlingskostnaden; men det kan allt anföras temligen giltiga skäl, hvarför man icke bör utsträcka lånerätten härtill. *Ett* af dessa skäl, som enligt min uppfattning väger tyngst i vågskålen, är, att dessa lån gå med så kallad tvångskurs, om jag så får uttrycka mig; de utgå nemligen med förmånsrätt framför inteckningar. Det var utan tvifvel detta förhållande, som var anledningen till, att man vidtog försigtighetsmått i afseende på de vilkor, som skulle bestämmas för erhållande af lån, när man för två år sedan beslöt att bilda ifrågavarande fond. Att fonden icke blifvit anlita till mer än $\frac{1}{10}$ af det belopp, som Riksdagen antog skulle till förevarande ändamål användas, beror otvifvelaktigt derpå, att det varit något dryga vilkor för anlitaandet af densamma; men häri har ju Utskottet nu föreslagit åtskilliga lindringar, och jag föreställer mig, att, om Riksdagen bifaller det förslag, som nu här föreligger, fonden sannolikt kommer att i större grad än hittills tagas i anspråk för det dermed afsedda ändamålet. Under sådana förhållanden tror jag, att man nu icke bör gå längre än Utskottet föreslagit, hvarför jag hemställer om bifall till Stats-Utskottets förslag.

Vidare anfördes ej. Utskottets hemställan blef af Kammaren bifallen.

Punkten 6.

Bifölls.

§ 3.

Föredrogos, men blefvo å nyo bordlagda:
Banko-Utskottets memorial N:o 2, samt
Lag-Utskottets utlåtande N:o 4,

§ 4.

Till bordläggning anmäldes:

Stats-Utskottets memorial och utlåtanden,

N:o 6, med anledning af väckt motion angående Kongl. Maj:ts rätt att disponera besparingar å hufvudtitlarne;

N:o 7, angående regleringen af utgifterna under riksstatens Första hufvudtitel;

N:o 8 a, angående regleringen af utgifterna under riksstatens Andra hufvudtitel och

N:o 9, angående regleringen af utgifterna under riksstatens Tredje hufvudtitel.

Lag-Utskottets utlåtanden,

N:o 5, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 22 § i förordningen angående in-teckning i fast egendom;

N:o 6, i anledning af väckt motion om tillägg till 2 kap. 3 § Rättegångsbalken och

N:o 7, i anledning af väckt motion om samma skydd mot skadegörelse för vissa telefonledning-
ningar som det, hvilket tillkommer statens telegrafinrättning, samt

Andra Kam-marens Första Tillfälliga Utskotts utlåtande, N:o 1, rörande föreslagen ändring af 24 och 33 §§ af Kongl. folkskolestadgan den 20 Januari 1882;

och beslöt Kam-maren, på hemställan af Herr Talmannen, att dessa nu bordlagda ärenden skulle uppföras främst på föredragningslistan för nästa sammanträde.

§ 5.

Ledighet från riksdagsgöromålen beviljades

Herr <i>G. Mellin</i>	under 10 dagar fr. o. m. den 25 dennes,				
„ <i>C. J. Persson</i>	„ 7	„	„	„	21
„ <i>P. Pehrsson</i> i Norrsund	„ 4	„	„	„	21
„ <i>C. J. Jakobson</i>	„ 5	„	„	„	21
„ <i>P. Sahlström</i>	„ 8	„	„	„	20
samt „ <i>C. F. Winkrans</i>	„ 8	„	„	„	25

§ 6.

Justerades protokollsutdrag; hvarefter Kam-marens ledamöter åtskildes klockan $\frac{3}{4}$ 2 e. m.

In fidem

H. A. Kolmodin.